Ne kendimi ne de doğal olarak kendimin nüvelerini/tuğlalarını adlandırmak istediğimde bu prospektüsler için kullandığım kelimeler ve açılımlarında kullandığım sözcükler asla dışardan aldığım, öylesine, bağdaşıklığı olmayan ifadeler olmadı, daha da ötesi kendi hissiyatım, hissiyatı vareden varlık durumumun zaman kipine bağlı hali ve haller için hissedilenle lügatte onu işaret eden arasındaki şaşmaz bağ ve bunları imal etmek için sürülen bir hayatla sürülürken bunları imal eden yaşamın kutlu kendiliğindenliği. Ezansız ve kametsiz tüm yaban namazlar kalbimin en dibinden yükselen bir adsızlık tarhından yayılan çiçek kokusu gibi, su gibi usulca yayılıyoruz, anakara onu emdiğimizi biz de anakaranın bizi özümsediğini biliyoruz... ne küsuf ne de husuf bekleyeniz -ama geldiklerinde kalbimiz içiniçin parıldıyor, bu kimselerin görebileceği bir pırıltı değil. Şaşaa defalarca önümüze kondu lakin sadece midemizi bulandırdı ve dünyayı hep reddettik. BU DA BİRİLERİNE HEP DERT OLDU. Müekked kendini kendinden alır. Vardır. Çaba çeperin dışında kalır arazdır. Ülkenin en şahsına münhasır baskı ustası benim için ergenlik sonramdan beri sabit bir şekilde Cem Bakır'dır, ben CemBak'a o denli minnettarımdır ki haber dahi yoktur, belki sevgimi hissedebilmiştir en fazla, Bakır elinde olan imkanı başkalaştırmak ve onu da yaratmak hususunda kıymetli ve içkültürü çeşitli zenginliklere ulaşmış bir değer oldu benim için hep. Belki bir gün mikro tarih ansiklopedimi yazarsam oradaki çokluğun içinde de parlayacaktır. Neden bahsettim kendisinden bir an içime düştü: Passolini'nin "kırların kötü çocukları" derin ifadesini bize o işittirmişti (hatta bu ifadedeki kır beyanını şehir olarak değiştirip ağza düşen bir motto kılmıştık) Passolini buraya çok gelir Pound da öyle, satın alanlar Sub 'da niyetimi yakalamıştır! Geçmiş olsun ötesine. Bir çokluk olarak kır ve üzerinde gezen benim benliğimdir, onu bulduğumda -ki hiç aramadım bulduğumun zaten ben olduğunu anladığımda kır ve üzerinde gezinen-ler gerçeklendi. Şehrin içinde meskundan kaçınmayı da ruhun kırlarını keşfederek öğrenip yapılandırdık zaten.!. Benim nomosum -otlağım yani- ilkin topraksızdı, sonra toprağa büründü, sonrasındaysa şükür ki geçişleri ve geçmeyi öğrendim. Hiç kimsenin işçisi olmamayı ve hiçbir şeye çobanlık etmemeyi bildirdiler.. Hem ruhumda hem arzda hem bir meskende hem de bedenimde nomosu sürmeye başlayabildiğimde bir nomaddim artık. Hiç kimsenin kaşesine ve bakısına ihtiyaç duymayan duymamış olan. Ben olmuşluğun bilinmez merasında hem kendimi otlatıyordum hem otluyordum, irfan da denen bu meranın yoncası bilgiydi. Üzerine yapılanan tüm dijital soyut görüler ve görünür entegreler de kendini bu tabana örnekleyerek var olabildi. Sonra her ağ gibi çürüme kopma savrulma oluştu, olan her şeyin mecbur olduğu üzre.

Arzu gitmeye devam etmek gitmeye devam etmekse arzudan mürekkep.

14.04.2026

Şe’n-ol Erdoğan